

jednání, a z toho důvodu usuzuje právem, že mu není zápotřebí obírat se otázkou, zdali se tak dělo na základě dříve udělené plné moci či na základě nového příkazu. Poněvadž nejde o sprostředkovatelskou smlouvu, nemusil odvolací soud zjišťovati, o jakou částku, kterou dovolatel zamýšlel vložit do podniku, běželo, zejména, zda činila tato suma pouze 50.000 Kč u obchodu S., z čehož dovolatel odvozuje, že by žalobce měl nárok pouze na 2% z tohoto penize ať už jménem provise, ať jménem palmaru, tedy že by podle ujednání směl si činiti nárok pouze na odměnu 1000 Kč. Pokud vytýká dovolatel částkou 2000 Kč přisouzené odměně žalobcově z titulu smluvních osnov nepřiměřenost, pokud míní, že takové osnovy dlužno v nejlepším případě honorovati pouze jako přípravné práce, není ani po této stránce uplatněný důvod odvolací opodstatněn. Dovolací soud běře zřetel k tomu, že dovolatel sám naznačuje, že si zvolil žalobce za svého právního zástupce a že proto odešel od svého dosavadního právního zástupce ze zvláštních důvodů vzhledem ku žalobcovu společenskému postavení, musil si býti při udělení příkazu vědom své povinnosti v §u 1014 obč. zák. uvedené, proto nemůže podle potřeby tvrditi jednou, že šlo jenom o sprostředkovatele, a po druhé jenom o advokáta a proto dospívá dovolací soud srovnale s nižšími stolicemi ku poznání, že odvolacím soudem přisouzená odměna 2000 Kč je přiměřená.

Čís. 5477.

»Zlý úmysl« záleží v tom, že bezprávné jednání bylo chtěno, ač jednající byl si vědom jeho bezprávnosti. **»Nedopatřením«** pak jest, když někdo opomene náležitou péčí, které vyžaduje obecný život vůbec anebo zvláštní okolnosti určitého případu, když neuváží, jaké následky může míti jeho jednání pro právně chráněné statky.

Jde-li o náhradu škody za to, že nebylo lze používatí zahradní restaurace, nelze vzítí za podklad výtěžek restaurace v zimních měsících.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, Rv I 1509/25.)

Žalobci domáhali se na žalovaném náhrady škody, ježto nedodržel a nesplnil smlouvu, kterou jim pronajal dne 22. listopadu 1919 zámeckou restauraci v T. spolu s hostinskou koncesí na dobu tří let počínajíc dnem 1. srpna 1920. Procesní soud své stolice neuznal mezitímním rozsudkem žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu. Nejvyšší soud napadený rozsudek potvrdil. Konečným rozsudkem přiznal pak procesní soud své stolice z požadovaných 134.073 Kč žalobcům pouze 7.057 Kč, o d v o l a c í s o u d zvýšil přisouzený peníz o 11.785 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

K d o v o l á n í ž a l o b ů: Nesprávnost právního posouzení spaťují žalobci v tom, že odvolací soud pokládá zavinění žalovaného za

pouhé nedopatření, nikoliv za hrubé zavinění. Vidí — jak to vyplývá zřetelně z jejich dovolacího návrhu — právní pochybení v tom, že jim odvolací soud nepřisoudil ušlého zisku za celá tři léta, po která měl pacht trvati. Není tím podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Bezpráví je zaviněným, když jeho původce je přivodil úmyslně nebo z nedbalosti, dlužno tedy i u nedbalosti mluvit o zavinění přímém. Odvolací soud správně rozpoznal, že u žalovaného není ani zlého úmyslu, ani hrubé »nápadné nedbalosti«. Zlý úmysl záleží v tom, že bezprávné jednání bylo chtěno, ač jednajícím byl si vědom jeho bezprávnosti. Takovému předpokladu nesvědčí odvolací zjištění, ba ani tvrzení žalobců. Nedbalostí jest, když někdo opomene náležitě péče, které vyžaduje obecný život vůbec, anebo zvláštní okolnosti určitého případu, když neuváží, jaké následky může mít jeho jednání pro právně chráněné statky. Zákon nevymezuje pojmu nedopatření na jedné a hrubé nedbalosti na druhé straně, stanoví pouze pravidlem Šu 1297 obč. zák. pojmovou hranici, zřetelně předpokládá, že kdo jedná s péčí a pozorností, o jaké mluví tento předpis, pokládá se za pořádného občana a jeho jednání tvoří měřítko, zda odůvodněna jest v konkrétním případě výtka nedbalosti. Odvolací soud, řídě se těmito pravidly, správně odůvodnil, že lze u žalovaného mluvit o pouhém nedopatření nikoli o hrubé nedbalosti.

K dovolání žalovaného: Slušelo uvážiti, že, když jde o letní restauraci s nepravidelnými zisky, nemůže býti skutečná škoda počítána podle udánlivě pasivních měsíců, nýbrž podle celkové sezony, zvláště, když bylo zjištěno, že vedení restaurace vyžaduje, aby letní příjem byl vyrovnán se zimním.

Čís. 5478.

Povinnost majitele, zamřížovati okna, týká se jen oken v cizí zdi, ve své vlastní zdi může mít okna nezamřížovaná, leč že by si byl soused zamřížování vymínil. Právo souseda nelze vyvozovati ani z ustanovení Šu 364 a 1295, druhý odstavec, obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, Rv II 746/25.)

Vlastnice domu čp. 13 domáhala se na vlastníci domu čp. 7, by žalovaná dala zamřížovati 3 okna, vedoucí do dvora domu čp. 13, tvrdíc, že okna byla dříve zamřížována a že předchůdkyně žalované mříže odstranila. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolání je odůvodněno, neboť ustanovení Šu 488 obč. zák. ukládá povinnost, zamřížovati okna jen tomu, kdo má služebnost okenního práva. To plyne jednak ze zařazení tohoto ustanovení do stati o služebnostech, jednak z doslovu tohoto ustanovení samého. Prvé dvě věty mluví o služebnosti okna a služebnosti vyhlídky. Obě služebnosti mohou současně oprávněnému příslušet. Druhá věta vypouští služebnost vyhlídky a stanoví povinnost panujícího domu se služebností pouze okenní. Služebností okenní se dle Šu 475 obč. zák. rozumí oprávnění mít v cizí zdi okno. Žalovaná však